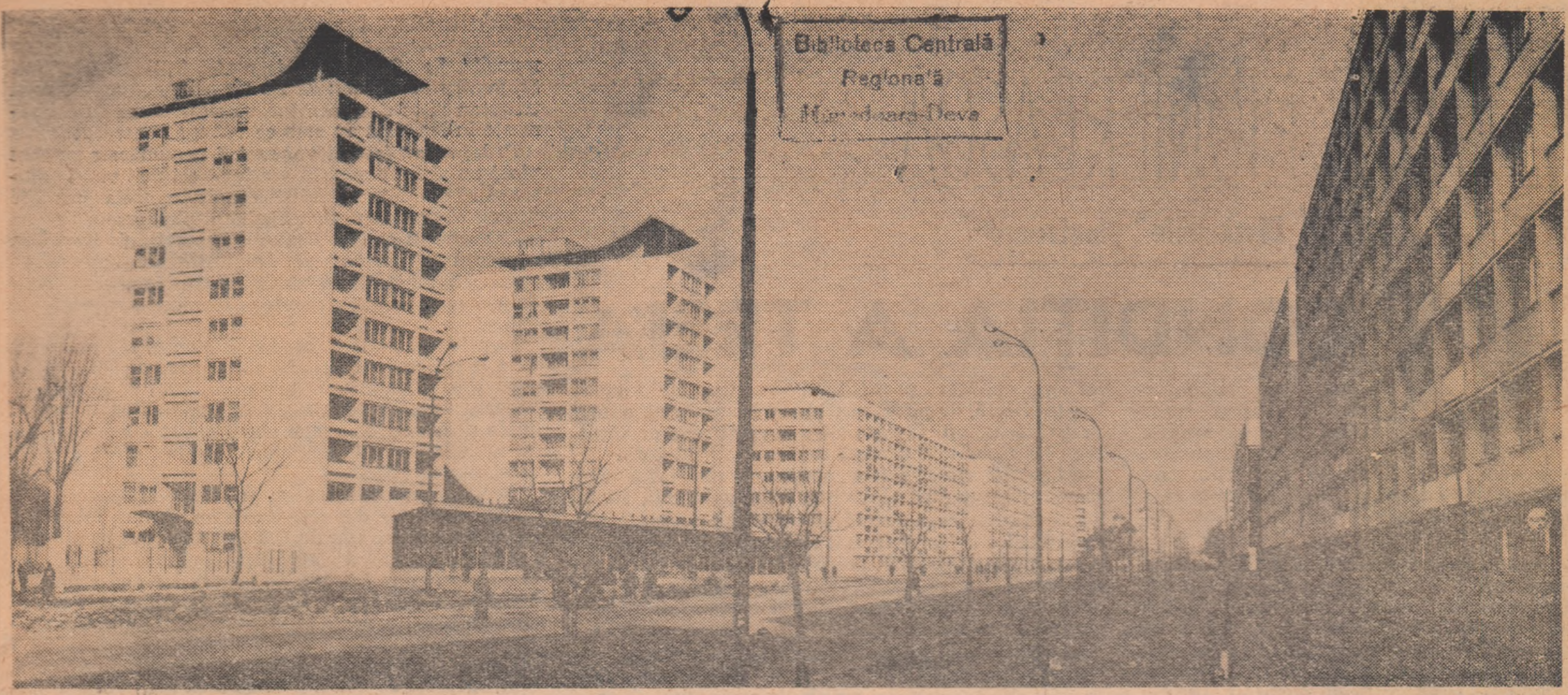

Panorama Magistralei Nord-Sud din București unde zeci de blocuri zvelte suie spre soare.
Foto: GR. PREPELIȚĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 8 (1000) * miercuri 24 februarie 1965 * 8 pagini 30 bani

ȘCOALA DINTRE BLOCURI

La Casa pionierilor din Galați am cunoscut într-o zi mai mulți copii. Cum e și firesc ne-am dat mîna, iar cîțiva școlari — o fetiță și doi băieți — s-au prezentat :

— Cornelia, de la Școala de 8 ani nr. 8 din Țiglina.

— Radu, învăț la Școala nr. 6, tot în cartierul Țiglina.

— Vasilică, sînt elev la Școala nr. 7, Țiglina.

Țiglina ! Cu cîtă mîndrie au spus copiii numele cartierului lor.

În 1961 cînd s-au început lucrările pe șantier, în locul unui vechi obor și a unei brutării, nimeni nu se gîndea la înfățișarea de azi a noului orășel. Pînă acum în Țiglina I s-au construit 5 199 apartamente: în Țiglina II — 1 760 și numărul lor va ajunge în viitor la 4 500. Grupurile de blocuri cu spațiile verzi, care se întind pînă la Dunăre, magazinele, modernul cinematograf, școlile și alte construcții social-culturale dau Țiglinei aspectul modern și tineresc. Dacă privești la cele 3 blocuri turn întîlnești măreția și frumusețea imaginilor de pe litoral. Aici, ca și pe litoral, pictorii au împlinit uriașe panouri arhitecturale, imaginînd corăbii, vapoare, coșuri de fabrici în mozaic, piatră și beton.

Aici, în Țiglina între numeroasele blocuri m-am oprit. Aveam în față o școală nouă, cu etaj. Școala generală de 8 ani nr. 8. Și am intrat cu Cornelia, prima mea cunoștință. Pe culoare era liniște.

— Cei aproape 1 000 de școlari cîți învață aici, mi-a spus ea, sînt la ore.

N. CRISTIAN

(continuare în pag. 3-a)

ÎN CĂUTAREA LUI IONUȚ

Nicu dorea de mult să-i facă o vizită lui Ionuț, băiatul cu care s-a împrietenit astă vară în tabără. I-a promis că va veni pe la el, doar stă aproape de Adjud. Acum, iată-l în mașină. „Ce-o să se mai mire el cînd o să mă vadă, gîndi Nicu. Cred că-l voi găsi ușor, mi-a spus că locuiește la șosea".

În legănarea domoală a mașinii, Nicu își continuă firul gîndurilor : „Tata îmi spunea că a fost pe acolo, cu mulți ani în urmă Comuna — un șir lung de case sărace, de-a lungul șoselei, cele mai multe acoperite cu șindrilă. Școala era în casa unui sătean. Dar acum cum o fi arătînd comuna lui Ionuț ?..."

Mașina l-a lăsat pe șoseaua asfaltată, la marginea comunei. Aerul proaspăt și rece l-a înfășurat și chiar l-a făcut să tremure puțin. Era o zi cu cer senin, iar soarele făcea să strălucească acoperișurile de tablă și țigle noi ale caselor mari și frumoase ce se vedeau printre pomii cu crengile golașe. Nicu se gîndea tocmai dacă n-a greșit cumva oprindu-se aici cînd, dintr-o curte apropiată ieși un moșneag.

— Ce comună-i asta moșule ?

— Urechești !

— Dar casa aceea mare de acolo, ce este ?

— Sediul cooperativei noastre agricole de producție... Dar pe cine cauți ?

— Pe Matei Ion îl cunoasteți cumva ?

— Pe Matei ? Care Matei ?...

— Ionuț e pionier...

— Eeeii... Păi nu-l cunosc că nu-i leat cu mine. Întreabă mata pe cei mai tineri !

Nicu a pornit-o înainte minunîndu-se de ce vedea. De o parte și de alta case noi, din care se auzea cîntînd radioul, pe drum treceau camioane, motociclete, biciclete.

Deodată, înaintea lui văzu cîțiva copii care duceau pe un băiat de braț. Acesta abia atingea pămîntul cu un picior. Patinele pe care le avea lăsa să se înțeleagă că este vorba de un mic accident. Nicu grăbi pasul. Cînd s-a apropiat de ei, copiii au intrat la dispensar.

Nicu și-a continuat drumul. A ajuns în fața unei clădiri mari, frumos tencuită — căminul cultural. La ușă un afiș mare, anunța „Filmul artistic..."

Tare era necăjit. A trecut aproape o oră și n-a aflat nimic. A mers mai departe totuși, comuna e mare. Și peste puțin s-a oprit iar. O nouă construcție. Ce frumos magazin ! Un adevărat magazin universal : vitrine încărcate cu fel de fel de mărfuri. „Ce-ar fi să intru ? își zise Nicu. poate sînt școlari la librărie". A intrat. Nu era nici un elev. A rămas privind la cărțile din rafturi.

— Ce carte vrei ? l-a întrebat vînzătorul

— Povestiri de Ion Creangă.

— Îmi pare rău, ieri am dat ultimul volum. Caută la bibliotecă, la cămin, acolo sînt mii de cărți și o găsești precis.

— Știți, nu sînt de aici, îl caut pe Matei Ion, e pionier...

— Ahaa... pe Ionuț, păi vezi colo, după școala cea nouă, a doua casă.

Ca vîntul a alergat Nicu pînă acolo și de acolo la școală căci Ionuț era la o adunare pionierească.

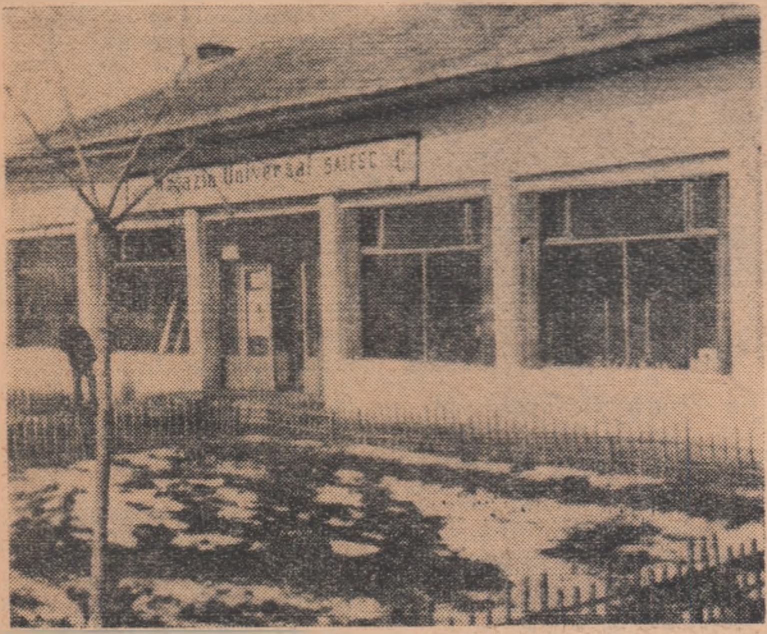
A intrat în școala nouă cu sfială. Era atîta liniște de parcă nu s-ar fi aflat nimeni pe acolo. Înaintă pe coridor. Dintr-o clasă se auziră glasuri. După ce își aranjă cravata roșie la gît intră. Ionuț era în prima bancă. S-a așezat lîngă el. Și-au strîns mîinile îndelung, așa pe sub bancă, să nu-i vadă nimeni și au ascultat în tăcere pe omul în vîrstă de la catedră... „Așa, a fost, dragii mei. Noi, cei bătrîni am învățat carte fără cărți. Copilăria mea și a bunicilor voștri a fost tare grea..." În aplauzele pionierilor Ionuț i-a șoptit : „Acesta e moș Vasile Mihalcea. L-am invitat să ne vorbească despre trecutul satului".

Deodată cîntecele pionierești au răsunat cu voioșie. Solistele Nicuță Silvia, Catană Marieta dintr-a III-a și alții au interpretat cîntece despre viața nouă a satului. Imaginea înfloritoare a patriei, dragostea și recunoștința față de partidul nostru drag — făuritorul vieții noi — au fost prezente la adunarea pionierilor din comuna Urechești, raionul Adjud și prin versurile recitate de pionierele Mirilă Viorica, Lazăr Valeria, Boișteanu Maria, Lazăr Maria.

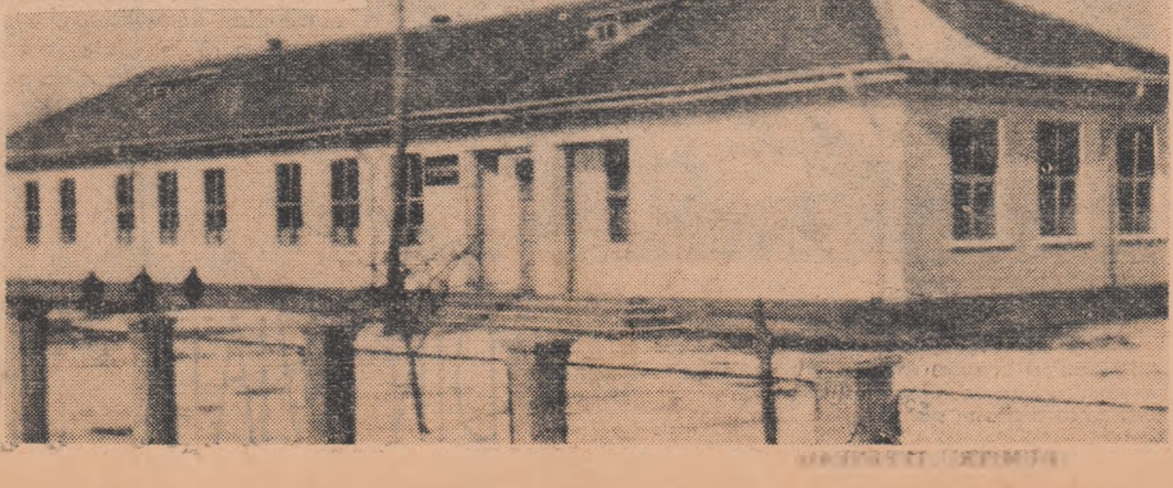
După adunare Nicu a cunoscut mulți pionieri din detașamentele nr. 1 și nr. 4, detașamente fruntașe la învățătură, i-a cunoscut pe Rusu Viorica, Antohi Serafina, Mărcuț Maria, Matei Aurel, Rusu Victor și pe alți școlari care au numai note bune și foarte bune.

E frumoasă comuna ta Ionuț și multă voioșie e în școala ta !

LIDIA NOVAC

Printre noile construcții cu care se mîndresc sătenii din comuna Urechești, raionul Adjud, sînt și magazinul universal sătesc și...

...Școala generală de 8 ani.

Foto : POMPILIU STAN

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Distincțiile pionierești

CONDIȚIA A TREIA

După cum vedeți, această rubrică continuă. De data aceasta, este vorba despre condiția a treia pentru obținerea primei distincții, care spune că trebuie : **„Să cunoști ce se sărbătorește** la 1 Mai, 2 Mai, 8 Mai, 23 August, 7 Noiembrie, 30 Decembrie".

Se poate spune, fără să greșim, că este greu să găsești pionieri care să nu știe cîte ceva despre aceste sărbători dragi poporului nostru. Dar, atunci cînd te pregătești să obții distincția, nu te poți mulțumi cu cunoștințe sumare. Trebuie să știi să povestești clar și frumos ce înseamnă aceste sărbători. La lucrul acesta s-au gîndit și pionierii **Școlii medii nr. 10** din București. Așa se face că în clasa a V-a C, de pildă, din cei 50 de pionieri, mai toți știu să-ți explice pe larg, să-ți povestească despre 1 Mai, 8 Mai, 23 August etc. Dar nu vrem să vă spunem numai atît, ci să vă explicăm și cum au procedat ei, ce acțiuni au organizat pentru ca pionierii să cunoască atît de bine aceste date importante.

În primul rînd, au fost folosite adunările. Adunări însă care n-au însemnat prezentarea unui „referat" (cum se mai întîmplă) la care doar unii să fie atenți, iar apoi, cu cîteva poezii, totul să se termine. Adunarea (dedicată, de pildă, zilei de 30 Decembrie), a fost pregătită de toți. Fiecăruia i-a revenit ceva de făcut. Fie că a trebuit să citească mai multe pagini din istoria patriei, fie că a fost necesar să răsfoiască ziare și reviste pentru alcătuirea fotomontajului, fie că s-a ocupat de organizarea programului artistic, fiecare pionier a fost interesat să afle, să adune tot mai multe cunoștințe, date, despre ceea ce sărbătoreau. Într-un cuvînt, să fie un adevărat participant la adunare. Și atunci, desigur, scopul organizării acestei acțiuni a fost atins.

Pionierii clasei a IV-a C au vizionat de curînd filmul „Pagini de istorie". Cu acest prilej s-au gîndit ca apoi să organizeze și o discuție mai amplă despre acest film, despre evenimentele istorice pe care le-au văzut. Atunci, a fost vorba și despre 23 August, 30 Decembrie etc.

Iată și un alt prilej folosit de pionierii Școlii medii nr. 10 pentru ca despre sărbătorile importante pe care ei trebuie să le știe, să afle cît mai multe lucruri : expozițiile de desene organizate cu prilejul zilei de 1 Mai, 8 Mai etc. O acuarelă, o schiță în creion, un desen mai amplu înfățișa fie „Primul 1 Mai", fie „Sărbătorirea în țările capitaliste a zilei oamenilor muncii", fie „O adunare de partid în ilegalitate" etc. Și, pentru ca desenul să fie cît mai reușit, pionierii trebuiau să se documenteze, să citească, să afle amănunte în legătură cu ceea ce voiau să deseneze.

Prilejuri au fost, și vor mai fi nenumărate pe care pionierii să le folosească așa încît cei mai mulți dintre ei să poată îndeplini și cea de a treia condiție pentru obținerea primei distincții pionierești.

„Să cunoști ce este Uniunea Tineretului Muncitor, care sînt îndatoririle și drepturile unui utemist", spune cea de a treia condiție pentru obținerea celei de a doua distincții (pentru pionierii între 11—14 ani).

În privința acestei condiții, pionierii claselor a VI-a și a VII-a s-au gîndit să pornească chiar de la cunoașterea Statutului. Adică, mai întîi să-l citească fiecare, apoi să discute și să lămurească între ei unele probleme. Pionierii clasei a VII-a A s-au gîndit să invite și doi muncitori fruntași de la Uzinele „Electronica".

Aceștia fiind utemiști au putut să le povestească multe amănunte din activitatea lor, despre felul cum i-a ajutat organizația de U.T.M. să devină fruntași în producție. Ei sînt și elevi la școala medie serală. Și acolo se numără tot printre primii. Întrebări ale pionierilor au fost destule și ele au continuat și atunci cînd, în urma invitației muncitorilor, s-au dus în vizită la uzină.

Uneori, la adunările U.T.M., întîlnești și pionieri. Sînt bucuroși că pot fi printre utemiști. Află atîtea lucruri noi, interesante. Dar și ei, de multe ori îi invită în adunările lor pe utemiști. Cît sînt de bucuroși cînd tovarășa Sanda Cleja sau altcineva din Birolul U.T.M. vine în mijlocul lor, întrebîndu-i despre cum învață, ce acțiuni organizează.

În felul acesta, organizînd discuții cu utemiștii, participînd la unele acțiuni ale acestora, mulți pionieri ai claselor a VI-a și a VII-a au îndeplinit și cea de a 3-a condiție pentru obținerea steluțelor roșii.

ELENA MĂNESCU

IRINA și fotbalul

(însemnări despre o președintă de detașament)

Trecu de-un adversar. O fentă. Trecu de-al doilea. Ajuns în fața porții ezită, apoi șută puternic la colț. Gol !

— Goool ! strigau pe margine colegii.

— Gool ! se bucură și fata pistruiată și veselă de lîngă mine. Foarte bine joacă ! Păcat că...

Se codea să-mi spună. Am întrebat-o :

— Nu-ți place fotbalul ?

— Mie ?! Sigur că-mi place, am și jucat fotbal, cu băieții. Bineînțeles, în glumă ! Făceam pe portarul. Dar mai multă vocație am pentru postul de... suporter ! E frumos fotbalul, dar nu-i bine să fii toată ziua cu gîndul numai la el. (Mi s-o fi părut, sau acum avea mai puțini pistrui ?) Priviți, Dan a reușit din nou să înscrie !

Ce-i drept, e drept. Roman Dan din a VI-a B, de la Școala generală de 8 ani nr. 52 joacă bine. Colega lui, Cîmpeanu Irina, are dreptate. Mai tîrziu am aflat că fata cu pistrui (din ce în ce mai puțini) e președinta detașamentului și acel 4 luat de curînd la matematici de către Roman Dan n-a fost un simplu „luft".

— Și nu fotbalul e de vină, îmi explica Irina. Sportul e ceva foarte folositor. Cu condiția să nu-ți închipui că pe lume nu mai există nimic altceva în afară de el.

— Foarte frumos. N-ar fi însă mai bine ca asta să i-o demonstrezi lui Dan ?

Credeam că am prins-o pe președintă cu cei doi-trei pistrui ai ei abia vizibili. Răspunsul a venit prompt :

— Chiar adineauri, înainte de meci, Hera Vladimir l-a controlat, să vadă dacă a făcut bine la matematică ! Altfel nu-i dădeam voie lui Dan să joace ! Păi de ce credeți că sînt eu aici ? De voie, de nevoie, Dan și-a rezolvat toate exercițiile pentru acasă, la unul singur a greșit. Noi sîntem siguri c-o să-și îndrepte notele cît de curînd. La celelalte obiecte, la fizică, de pildă a luat un 9 alaltăieri, și acum cîteva zile ar fi putut lua chiar 10 la romînă dacă nu se încurca nițel la o analiză gramaticală. Și să vedeți cum se iau după el și ceilalți „fotbaliști" din clasă. Unul din ei, Popescu...

— Irina !

Ochii mici și negri, de veveriță, făcură un salt pe teren și trupul vibra de nerăbdare. Dar se stăpîni. Rămase locului privindu-mă triumfătoare. Mai avea un singur pistrui pe vîrful nasului.

— Irina, treci în poartă în locul lui Mircea ! strigă cineva de pe teren.

„Marele" meci era pe terminate. Băieții, politicoși, o invitară și pe Irina să apere. Toți știau că e o glumă, știa și Irina, cine a mai văzut fete fotbaliste, dar tocmai de aceea erau foarte veseli.

Mingea se afla la Dan. O fentă, un dribling scurt, încă doi pași și un șut nu prea puternic, gol !

— Bravo ! se bucură și „portarul" înălțînd brațele. Aruncă spre mine o privire triumfătoare. Nu mai avea nici un pistrui !

DUMITRU ȚEPENEAG

1

2

3

O președintă fruntașă

Pioniera Tutelcă Carmen din clasa a V-a C de la Școala 175 din Capitală este de trei ani președintă de detașament. Pionierii din detașamentul nr. 7 au ales-o și de data aceasta, convinși că și în acest an activitatea pionierească va fi bogată și interesantă datorită priceperii ei de a îndruma munca în detașament.

Carmen, în ciuda staturii sale mici, se impune și este respectată de toți, dînd dovadă de multă inițiativă.

În imaginea nr. 1 o vedeți discutînd cu aprindere cu colectivul de redacție al gazetei de perete al unității.

Ea dă un ajutor prețios și în pregătirea celor mici pentru a deveni pionieri.

Iată în imaginea nr. 2 cu cîtă dragoste vorbește despre simbolurile pionierești elevului Brezeanu Florin din clasa a III-a A.

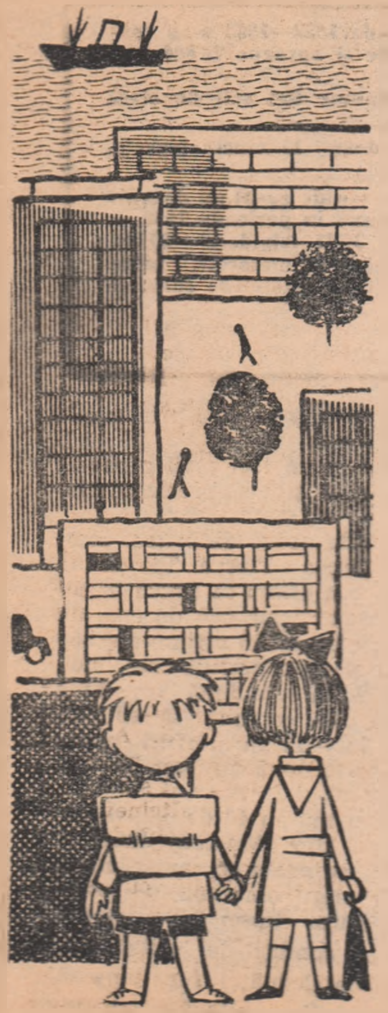
Cînd un elev din detașament este certat cu disciplina, cum este cazul pionierului Taindel Daniel din clasa a V-a C, el este chemat în fața colectivului pentru a fi tras la răspundere.

În imaginea nr. 3, Daniel își ia angajamentul că nu va mai fi obraznic cu cei din jur și-i va respecta pe cei în vîrstă.

Foto-text : GR. PREPELIȚĂ

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

ȘCOALA DINTRE BLOCURI

(urmare din pag. 1)

Așa că putem admira în voie camera pionierilor biblioteca, laboratoarele de fizică și chimie. Curînd clopoțelul a sunat. Copiii au zbughit-o veseli la joacă, iar noi ne-am continuat „plimbarea" prin cele 18 săli de clasă. Peste tot ordine și curățenie. În clasa a IV-a C am privit minute în șir fotomontajul „Orașul meu drag". Ce mîndre sînt pionierele Gheorghiu Lucia, Cheromiti Tatiana și alte fetițe și alți băieți care au adunat fotografii și vederi.

TRANDAFIRII

Se spune că puține orașe au atîția trandafiri ca Galațiul. Milioane de flori cresc pe o suprafață de peste 130 de ha. Copiii acestei școli știu că orașul cocioabelor, al ruinelor, a devenit în anii puterii populare orașul florilor. O minunată grădină pe malul Dunării. Așa că nimeni nu s-a mirat cînd într-o zi cineva a venit cu ideea :

— Să facem o grădiniță !

— Să plantăm trandafiri !

Și din ziua aceea, s-a deschis șantierul din fața școlii. Au început mai întîi pionierii mai mari, dintr-a VI-a și a VII-a. Au curățat terenul, au făcut straturile. Apoi Alexoaia Mircea dintr-a V-a, Budui Aurora. Pârlătescu Doru, dintr-a IV-a și alți pionieri mai mici, din clasa a III-a au ajutat „specialiștii" — micii naturaliști — la sădirea florilor. De atunci și în grădinița lor ca în întreg orașul au înflorit trandafirii.

Astă-vară, în timpul vacanței mulți pionieri și școlari au plecat în tabere. În gară, la trenurile care-i duceau spre munte sau mare îi auzeau pe mulți : „Grădinița nu trebuie să rămînă singură, să aveți grijă de flori..." —

— Fiți liniștiți, răspundeau cei rămași, le veți găsi vesele și frumoase...

Și așa a fost. În toamnă, cînd s-au întors la școală, trandafirii au salutat copiii cu florile lor roșii.

Acum, în jurul școlii s-a așternut zăpada. Florile nu se mai văd, dar pionierii se gîndesc la hăinuța de primăvară a grădiniței lor.

COLEGII STAU DE VORBĂ

Da, stau de vorbă ca de obicei, în pauză. Despre problemele cele mai importante, despre învățătură, despre notele pe care le-am primit.

— Azi în clasa noastră au fost ascultați trei elevi, spunea o pionieră din clasa a VI-a. Trei elevi, trei note de zece !

— În clasa a V-a Andronache Mădălina a primit doi de 10.

—Și noi, dintr-a VII-a avem vești bune. Azi — doar note de 9 și 10. Au fost ascultați pionierii Becheș Liliana, Onofrei Margareta, și Matei Mihai.

Tot în grupul pionierilor din clasa a VII-a s-a discutat și despre pioniera Popa Adriana. Acum, în catalog, în dreptul numelui ei apar note din ce în ce mai bune.

— Vedeți, ne spune Sipciu Cornelia, președinta unității, la noi în școală sînt mulți fruntași la învățătură. Aproape toți pionierii. Și fața îi rîde de bucurie. Rîde și școala dintre blocuri în razele soarelui, care tremură de ger.

Un băiat, o fetiță și cravata roșie

Frumoase-s satele Moldovei Intr-unul din aceste sate am fost de curînd E așezat pe niște coline molcome, nu departe de Bacău. Are ulițe lungi, puțin întortochiate, unele fug la vale o dată cu săniile copiilor gălăgioși, altele urcă la deal așa, mai bătrînește. Toate ulițele din comuna aceasta numit ciudat Luizi — Călugăra duc spre centru unde se deosebesc impunătoare căminul, școlile, magazinele, sfatul.. Iarna, nespus de albă, plutește peste tot învăluind pomi și case. Alb, alb, alb. Deodată, ce se vede în zare ? Un punct colorat, singurul punct colorat de pe toată întinderea, un punctuleț roșu. Încet, încet, el devine mai mare, ca o floare, ca un trandafir înflorit în imensitatea iernii, apoi apare și stăpînul ei, adică stăpîna, o fetiță. Trandafirul pe care-l văzusem în zare era cravata ei de pionieră.

— Bună ziua, a salutat fetița și a dat să treacă mai departe.

— Bună Unde te grăbești ? am întrebat-o

— La școală

— Și eu merg într-acolo, am zis. Mi-arăți și mie unde e ?

— Da, a zîmbit ea sfioasă. Veniți cu mine.

Părul blond și ochii albaștri. Codițe. Tot sporovăind am ajuns la școală Am aflat că fetița se numește Pal Olivia, că e în clasa a III-a și că mai are... 15 frați și surori !

Am aflat că pioniera Pal Olivia este una dintre elevele fruntașe ale clasei. Ea este și președintă de grupă. Fratele ei mai mare, Pal Emil, e președintele unității de la Școala generală de 8 ani în clădirea de vizavi. De lucrul acesta Olivia e mîndră Trecînd în clădirea de vizavi am aflat cu multă bucurie că și Pal Emil dintr-a VII-a este fruntaș la învățătură.

După ore, într-una din săli, s-au adunat elevi din mai multe clase. Erau acolo pionieri fruntași la învățătură ca : Bozdănel Ana, Ciobanu Petre, Catrina Dascălu, Ilieș Cecilia, Fînaru Maria, Bîrsan Maria, Ciobanu Ana, Ulderiu

Stan, Colțea Maria, Gheorghe Matieș. Bineînțeles, nu lipseau nici frații Pal. Am discutat mult. Despre activitatea pionierească, despre învățătură, despre disciplină.

— Mi-e dragă cravata roșie, spunea Pal Emil. Chiar dacă n-aș fi citit și n-aș fi învățat nicăieri despre semnificația cravatei roșii, eu tot știam. Știam din practică, din experiența mea.

Am zîmbit ca să-mi ascund emoția.

— Experiența ta ? De viață ?

— Da, de viață, a spus Emil cu seriozitate. Sîntem 16 copii acasă. Cu părinții, 18 persoane. Acum 20—30 de ani, într-o astfel de familie, sărăcia era nelipsită Pe cînd acum... Învățăm carte, avem tot ce ne trebuie. Cîțiva dintre frații mei au terminat școala medie, unul e inginer !

— Emil are dreptate ! întări un coleg. Omul trebuie să lupte pentru a face viața mai fericită. Pentru cel care o poartă, cravata roșie e semn că și el va fi un luptător de nădejde sub steagul partidului. De aceea, fiecare dintre noi se străduiește să învețe cît se poate mai bine.

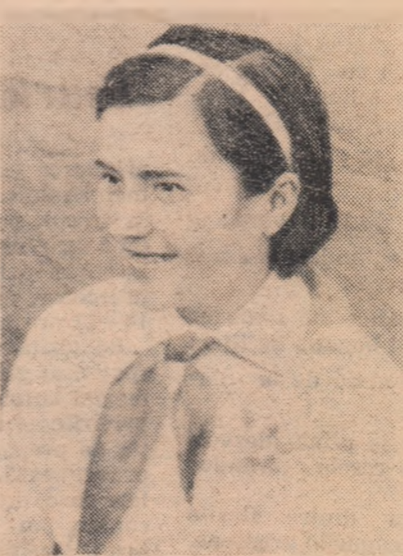
Îi priveam și îi ascultam pe copii.Discutau, își dădeau cu părerea serioși, cu maturitate... După ce au plecat, mi-am închipuit cît de emoționant flutură peste zăpezile Moldovei, în satul acesta, 700 de cravate roșii.

RUSALIN MUREȘANU

Panoul fruntașilor

Bălăucă Trifan

Ivanovici Dorina

Ivanovici Rodica

Ceplinschi Maria

Dulgheru Mariana

Mai în fiecare școală, de cum i-ai trecut pragul, la loc vizibil faci cunoștință cu... panoul fruntașilor Sînt cei mai buni dintre cei mai buni elevi ai școlii Unul îți zîmbește, altul te privește timid, un al treilea e mîndru și demn, după cum le e firea. Cu cîțiva prieteni ai notelor bune de la Școala generală de 8 ani din comuna Copălău, raionul Botoșani, regiunea Suceava vă vom face cunoștință și vouă, dragi cititori.

Bălăucă Trifan e în clasa a VIII-a B. În catalog, în dreptul numelui său, sînt numai note de 9 și 10. Trifan prețuiește fiece minut și își împarte timpul cu grijă. De aceea are întotdeauna timp să învețe, să participe sau să organizeze acțiuni interesante, să se distreze. Nu de mult a devenit utemist, iar colegii l-au ales secretarul organizației de bază U.T.M. — elevi Și le face cinste

Surorile Ivanovici sînt binecunoscute în școala lor. Dorina, care e în clasa a VII-a A este președinta unității. Sîrguincioasă la învățătură ea este în același timp o bună colegă și prietenă. În clasa în care învață nu este nici un corigent. Exemplul ei este urmat și de sora mai mică, Rodica (clasa a V-a A).

Ceplinschi Maria e fruntașa clasei a VII-a B. Molcom, măsurîndu-și fiecare vorbă, ea dă totdeauna răspunsuri exacte. Învățătura este pentru ea o preocupare principală. De aceea are note foarte bune.

Mai micuță, Dulgheru Mariana e și ea fruntașă la învățătură. Detașamentul claselor a IV-a pe care-l conduce e mereu printre primele. Marianei îi place mult să deseneze. În acțiunile pe care le organizează, are creionul totdeauna ascuțit. Să mai „prindă" o imagine interesantă pentru jurnalul detașamentului.

Cinci fruntași la învățătură și activitate pionierească. Asemeni lor sînt mulți alții în școala din nordul Moldovei.

GETA COSTIN

MELEAGURI ARGEŞENE

● Prin grija partidului şi statului, în perioada 1952—1963 s-au construit în regiunea Argeş circa 6 900 apartamente şi aproape 76 000 locuinţe personale.

● Între anii 1960—1963 s-au construit în regiune 934 săli de clasă din fondul central şi din contribuţie voluntară.

● Dacă în 1948 în întreaga regiune existau doar 17 cinematografe, astăzi numărul lor trece de 400.

● Radioul, televizorul, maşina de spălat rufe sau de cusut au devenit lucruri obişnuite în casele oamenilor muncii. Numai în perioada 1959 — 1963 s-au vîndut populaţiei din regiunea Argeş 3 727 frigidere, 39 309 aparate de radio, 5 653 televizoare, 5 800 motociclete şi motorete, peste 52 000 de biciclete, 2 468 maşini de spălat rufe, 11 948 maşini de cusut şi alte numeroase obiecte de uz casnic.

„Spune Argeş, spune tu
Cum a fost şi cum e-acu"...

Sînt versuri dintr-un cunoscut cîntec popular, care circulă în toată regiunea. Cum a fost? Oamenii aproape că nici nu vor să-şi aducă aminte. Acum? Asemenea tuturor regiunilor ţării, regiunea Argeş îşi schimbă înfăţişarea cu fiecare an. Mîinile harnice au schimbat locurile. Regiunea Argeş înfloreşte:

- Hidrocentrala „16 Februarie" de pe Argeş;
- Uzina de sodă de la Govora;
- Combinatul de industrializare a lemnului din Piteşti;
- Siluetele metalice ale sondelor ce scot din adîncuri bogăţia de ţiţei;
- Uzina de aluminiu de la Slatina;
- O agricultură în plină dezvoltare care aduce în casele ţăranilor belşugul.

Iată doar cîteva dintre florile care cresc pe meleagurile argeşene, flori cu care se mîndreşte întregul nostru popor.

Şi viaţa oamenilor e alta acum. Sînt inimoşi, dornici să lucreze cît mai bine, să realizeze cît mai mult, căci toate acestea le fac pentru ei, pentru ca viaţa lor să fie cît mai frumoasă. Şi dorinţa se transformă în faptă, cu fiecare zi.

Calea Bucureşti — la Piteşti

Să nu vă mire titlul. E vorba de noul cartier de locuinţe din Piteşti, a cărui construcţie a început în 1962.

Ce se afla în trecut pe aceste locuri? Nişte căsuţe mici, construite cu multă trudă şi amar. Prin grija partidului, pe locurile fostelor aşezări, s-au ridicat aici zeci de blocuri. Un adevărat cartier, unde locuiesc astăzi peste 1 500 de familii de oameni ai muncii. Şi pînă în primăvară se vor mai muta alte aproape 100. La două dintre blocuri se fac lucrări de finisaj.

În pauza de prînz, în jurul lui Ion Stan (unul dintre cei mai vechi constructori ai şantierului), s-a adunat un grup de muncitori. Se află printre ei şi fierarul betonist Aurel Puşcaşu, şi mozaicarul Constantin Bofea, şi instalatorul Petre Mazilu.

Pe toţi îi leagă de şantier multe amintiri. Aici şi-au ridicat calificarea, aici s-au bucurat de fiecare dată, cînd, la intrarea unui bloc nou se oprea vreun autocamion cu bagajele unui nou locatar, aici, pe şantier, comuniştii i-au primit în rîndurile lor...

Se simt ca într-o mare familie, familia constructorilor, care în curînd îşi va muta domiciliul. Unde? În zona de sud a oraşului, unde s-a deschis un nou şantier.

— Ce zici, nea Ionică, terminăm în două luni?

— Terminăm băieţi. Şi începem munca dincolo, la grupul nr. 2. Avem treabă serioasă. În cîţiva ani, ridicăm şi acolo un cartier. Mai mare ca ăsta. Numai anul acesta trebuie să terminăm peste 1 200 de apartamente, magazinele noi, şcoala cea nouă!...

Scurtă comparaţie

Nu departe de gară, se află Întreprinderea textilă Piteşti. Locuitorii mai vîrstnici ai Piteştiului spun că, în trecut, pe aceste locuri erau de fapt doar nişte ateliere de ţesătorie. La nişte războaie vechi, în hale întunecoase, muncitoarele lucrau cîte 10—12 ore pe zi...

Să vizităm acum fabrica. Hale spaţioase găzduiesc războaie şi alte maşini automate. Oriunde ţi-ai roti privirile — lămpi cu neon. La secţia de preparaţie, muncitoarele supraveghează drumul firelor imaculate care, după ce au fost aşezate pe canete, iau drumul războaielor de ţesut. Maşinile automate lucrează cu repeziciune. Unde sînt produse? A, iată o plăcuţă de aluminiu: **„Produs în R.P.R., fabrica Unirea Cluj."**

— Preocuparea principală a muncitorilor din fabrica noastră — ne spune tovarăşul Ilie Soare, este de a produce ţesături cît mai frumoase şi cît mai bune. Aflu apoi că numai în luna ianuarie au fost produse peste plan 7 400 m p ţesături.

Pentru strădania depusă, acum pe pieptul multora dintre muncitoarele de aici străluceşte steluţa de „Fruntaş în întrecerea socialistă". Printre ele se află şi Floarea Uşurelu de la secţia preparaţie, şi Gherghina Ciocan, ţesătoare, şi Floarea Nicolae, cu care colectivul Întreprinderii „Textila — Piteşti" se mîndreşte.

Ce-am văzut dintr-o maşină

E o dimineaţă geroasă. Soarele e palid, totuşi este o zi luminoasă. Maşina aleargă pe şosea. De-a lungul şoselei, cîteva comune ale raionului Găeşti. De o parte şi de alta — case albe, arătoase, cu flori la ferestre, şi multe, multe case de cărămidă încă „la roşu".

Cît vezi cu ochii, în depărtare, dealurile au îmbrăcat strai nou. Nici urmă din iarba pipernicită şi scaieţii ce creşteau cu ani în urmă. Locurile au fost desfundate şi terasate. Apoi oamenii au plantat peste tot livezi şi vii. De altfel, în întreaga regiune au fost plantate în ultimii ani aproape 44 000 hectare cu pomi fructiferi şi viţă de vie.

În fiecare comună noul şi-a pus pecetea.

La Găeşti, blocurile noi se înşiră de o parte şi de alta a şoselei... La kilometrul 25 spre Piteşti se află comuna Leordeni. Aici peisajul se îmbogăţeşte cu două elemente noi — antenele de televizoare, care, răsar aproape de pe fiecare acoperiş şi... sondele aşezate pe dealuri, în mijlocul viilor. Zi şi noapte aceste minunate instalaţii romîneşti, cărora li s-a dus vestea în întreaga lume, scot din adîncuri mii de tone de aur negru.

★

Cornăţel, raionul Costeşti.

Marin Răduţu, preşedintele sfatului popular, şi Mircea St. Florea, preşedintele cooperativei agricole de producţie, ne vorbesc cu însufleţire despre noua monografie a comunei. Răsfoind-o, Marin Răduţu aminteşte că pe vremea copilăriei sale în comună nu era nici un local de şcoală. Clasele erau improvizate prin casele sătenilor.

— Acum avem trei şcoli generale de 8 ani noi — ţine să precizeze Marin Răduţu.

— Şi 22 de cadre didactice, completează Mircea Florea. Tot de la Mircea Florea aflăm că astăzi în comună „cîntă" peste 600 de aparate de radio, că numai în ultimii ani 300 de familii şi-au construit case noi, că numai de la cele două magazine universale din comună sătenii au cumpărat într-un an mărfuri în valoare de peste două milioane şi jumătate.

Dacă în urmă cu 40 de ani, medicul de plasă din Muscel, doctorul George Ulieru arăta cu amărăciune că sute de vieţi omeneşti se pierdeau din cauza lipsei de asistenţă medicală şi condiţii de spitalizare, azi, numai la Cornăţel funcţionează la circumscripţia sanitară patru cadre medico-sanitare. Iar în regiune există 32 spitale moderne, 34 dispensare, 245 circumscripţii sanitare şi peste 46 cadre de specialitate.

★

Despre înnoirile care au avut loc pe meleagurile regiunii Argeş s-ar putea scrie multe lucruri, ca de altfel despre fiecare sat, despre fiecare oraş, din oricare regiune a ţării. Sînt înnoiri care fac viaţa oamenilor tot mai luminoasă şi cu care ne mîndrim.

EC. ROŞCA

Lingă munţii ce străjuiesc de veacuri ţinuturile pitoreşti ale Argeşului, comuniştii, muncitorii au ridicat un nou munte. Un munte de ciment şi fier-beton — barajul noii cetăţi a luminii: Hidrocentrala „16 Februarie" de pe Argeş.

DRUMUL TĂU, LUMINA TA

Măi Carpat, Carpat, Carpat,
am dus viaţă de argat
strînşi în chingă, storşi de vlagă
şi desculţi — o viaţă-ntreagă...
Măi Carpat, Carpat, Carpat,
azi ni-i traiul luminat
că partidul nostru drag
ne-a adus la toţi în prag
zile mîndre şi senine
să trăim ani mulţi, şi bine! —
că belşugul, floare-aleasă,
l-avem oaspete pe masă.

Mulţumim, partid părinte,
mulţumim cu glas fierbinte:
toata viaţa vom urma
drumul tău, lumina ta.

(Culeasă de **DUMITRU ANGHEL** de la Cruceană Dinică, satul Babaroaga, comuna Mozăceni-Deal, raionul Costeşti)

ACTUALITĂŢI DIN ŢARĂ

LA HIDROCENTRALA DE PE ARGEŞ

Zilele trecute, constructorii Hidrocentralei „16 Februarie" de pe Argeş au trăit bucuria unui nou şi important eveniment: tronsonul Cetăţuia-Aref al galeriei de fugă, a fost străpuns cu 40 de zile mai devreme faţă de prevederile planului.

Peretele de piatră care despărţea cele două galerii a dispărut. Drumul subteran al apei, după ce îşi va fi valorificat energia în turbinele subterane, va fi condus spre vechea albie.

Cele două echipe care au efectuat lucrările de excavaţie ale puţului Aref-Cetăţuia au fost conduse de Gheorghe Fa-

PREŢUIRE

Peste sat ningea cu fulgi mari şi deşi. Tabloul iernii, care sosise în sfîrşit, era atît de frumos că nici vîntul nu îndrăznea să tulbure legănarea liniştită a fulgilor. Doar la şcoală, clopoţelul, care a anunţat sfîrşitul orelor, a deschis drum voioşiei şcolarilor.

— Aaaaa... uraaaa !... Ninge, ninge !... Şi, veseli, copiii au luat-o la goană.

Din uşă, învăţătorul i-a condus cu privirea, zîmbind bucuriei lor, pînă s-au pierdut departe, pe uliţă. Apoi, a intrat în cancelarie.

— Aveţi o scrisoare, tovarăşe Damian, i-a spus cineva.

— O scrisoare ?!... de la cine o fi ? şi nerăbdător a deschis plicul. După mişcarea ochilor se vedea nerăbdarea cu care parcurgea rîndurile scrisorii.

— Mi-a scris Marin ! Mă mai ţine minte !... E unul din primii mei elevi. Cînd am venit aici, în comună, era în clasa întîi, l-am învăţat carte, acum e muncitor. Ce repede a trecut timpul !...

*

Cu ani în urmă, în şcoala cu trei clase, învăţau doar cîteva zeci de elevi. Mulţi erau răspîndiţi prin sat, prin casele oamenilor. Zile la rînd, pe ploaie sau ninsoare, învăţătorul cu catalogul sub haină, mergea la casa lui Seciu Gavrilă sau la Chiriţă Iosif şi chiar, mai departe, la Panait Misăilă, să înveţe copiii. Mulţi dintre cei vîrstnici îşi amintesc de „clasele" în care abia desluşeau literele la flăcăruia lămpii cu petrol.

Azi, în comuna Moviliţa, raionul Panciu, s-au înălţat mîndre cele două clădiri ale şcolii generale de 8 ani, cu clase mari şi luminoase, cu laboratoare. Cei 16 învăţători şi profesori deschid şcolarilor, cu fiecare oră de clasă, căi nebănuit de frumoase spre minunata cetate a ştiinţei.

Casele nou construite în ultimii ani, — peste o sută cincizeci — căminul cultural, magazinul sătesc, baza sportivă cu teren de fotbal, teren de volei, pistă de atletism şi popice, au schimbat faţa comunei, au făcut-o mai frumoasă. Despre cele peste o mie de biciclete, care trec în sus şi-n jos pe uliţele satului, despre numeroasele maşini de cusut şi aragaze, frigidere şi televizoare, îţi vor spune toţi că sînt semne ale vieţii îmbelşugate pe care o trăiesc. Vei afla de la oameni că acestea sînt roadele muncii lor harnice în cooperativa agricolă de producţie.

Cunoscîndu-i pe oamenii de aici, vei mai afla că se mîndresc nu numai cu realizările din comună, ci şi cu fiii lor, mulţi plecaţi să înveţe mai departe, în şcoli medii şi profesionale, în institute de învăţămînt superior. Cui nu i se luminează chipul de bucurie, cînd vorbeşte despre Gavriliu Corneliu, student la Institutul de agronomie, sau despre Hociung Georgeta, studentă la Institutul pedagogic din Iaşi, sau despre Jelea Gheorghe, student în anul III la Institutul Politehnic şi despre mulţi, mulţi alţii ?

*

Cînd s-a întors de la căminul cultural, unde i-a ajutat pe tineri în pregătirea programului artistic, învăţătorul a început să-i scrie lui Marin. Cîte noutăţi nu avea să-i spună despre satul prin care tînărul nu mai trecuse de mult !...

Scrise un rînd, apoi altul şi se opri. Se uită la ceas. Trebuia să plece. Peste o jumătate de oră se întîlnea cu alegătorii, oameni alături de care a muncit la înflorirea comunei.

Pe el, pe învăţătorul Virgil Damian, sătenii îl cunosc bine, îl preţuiesc pentru calităţile sale de bun pedagog şi bun gospodar. Tocmai de aceea, l-au propus, şi de data aceasta, candidat pentru alegerile de deputaţi de la 7 martie.

LIDIA VIŞAN

Drum luminos

În ziarele de duminică 21 februarie a fost publicat *Manifestul Consiliului Naţional al Frontului Democraţiei Populare.* O chemare, un îndemn luminos adresat tuturor cetăţenilor din patria noastră să participe la continua dezvoltare economică, politică şi culturală a ţării. După ce poporul în frunte cu partidul a luat conducerea în propriile sale mîini, ne-am obişnuit ca la fiecare bilanţ, la fiecare trecere în revistă a realizărilor, să împărtăşim din plin bucuria izbînzilor noastre.

Manifestul Consiliului Naţional al Frontului Democraţiei Populare ne dă prilejul unei scurte dar cuprinzătoare treceri în revistă a realizărilor obţinute de popor sub conducerea partidului în anii regimului democrat popular. Cea mai mărcaţă cucerire dobîndită de oamenii muncii din ţara noastră este victoria definitivă a socialismului la oraşe şi sate, lichidarea pentru totdeauna a oricărei exploatări şi asupriri. Sîntem un popor liber într-o ţară liberă.

Conducerea înţeleaptă a partidului nostru este chezăşia victoriilor noastre. Realizarea marilor obiective, care au fost stabilite de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn a făcut să crească puterea economică, politică şi culturală a ţării şi prin aceasta să se ridice nivelul de trai al tuturor oamenilor muncii. *Volumul producţiei industriale s-a dublat faţă de 1959, iar în perioada 1960—1964 producţia agricolă medie a ţării a fost cu 12 la sută mai mare decît media celor cinci ani anteriori.*

Şi salariul real a crescut în 1964, el a fost cu aproape 28 la sută mai mare decît în 1959.

În ultimii 5 ani la sate *s-au construit aproape 420 000 locuinţe,* iar din 1960 pînă în prezent *au fost electrificate peste 3 500 de localităţi rurale,* iar la oraşe în perioada 1960—1964 au fost date în folosinţă populaţiei, din fondurile statului circa 214 000 apartamente.

Peste 3,5 milioane de elevi, practic toţi copiii ţării, învaţă în şcoli.

Inspirată din realizările oamenilor muncii, creaţia oamenilor de ştiinţă, artă şi cultură este mai bogată şi mai strîns legată de aspiraţiile poporului.

Şi acestea toate, ca şi celelalte multe realizări se răsfring asupra bunului trai al oamenilor muncii.

De la fraţii voştri mai mari, studenţii

Vineri 19 februarie şi sîmbătă 20 februarie s-au desfăşurat la Casa de cultură a studenţilor din Capitală lucrările celei de a V-a conferinţe pe ţară a Uniunii asociaţiilor studenţilor din Republica Populară Romînă.

În salutul călduros pe care Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn l-a adresat participanţilor la conferinţă, printre alte aprecieri şi îndemnuri la învăţătură, se spune :

„În ultimii ani, o dată cu avîntul neîntrerupt al economiei şi culturii, învăţămîntul superior din ţara noastră a cunoscut o puternică dezvoltare ; s-a dezvoltat continuu baza materială a învăţămîntului şi s-au îmbunătăţit condiţiile de viaţă şi studiu ale tineretului universitar".

Preocuparea permanentă a partidului şi statului nostru pentru pregătirea temeinică a viitorilor intelectuali se reflectă şi în existenţa a 47 de instituţii de învăţămînt superior cu 178 facultăţi, în care învaţă peste 120 000 studenţi. Aproape de 5 ori mai mult decît în anul 1938.

Căminele studenţeşti spaţioase, cantinele, burse studenţeşti, biblioteci, cursuri şi manuale, cadre universitare cu înaltă calificare, sînt o permanentă dovadă a înaltei griji pe care partidul o poartă pentru asigurarea celor mai bune condiţii de învăţămînt. Condiţii la care studenţii, fraţii voştri mai mari, răspund cu rezultate frumoase la învăţătură, pregătindu-se temeinic pentru a deveni buni medici sau agronomi, ingineri sau profesori, constructori de nădejde în patria noastră socialistă.

Colţul curioşilor

Cîte tablouri se află în Muzeul de Artă

Numeroase sînt instituţiile cultural-artistice din Bucureşti. Printre acestea, un loc aparte îl ocupă Muzeul de Artă al R.P.R., care se remarcă atît prin numărul mare de lucrări de artă găzduite în cele 33 de săli spaţioase, cît şi prin condiţiile excelente de prezentare a obiectelor.

Muzeul are trei secţii principale — galeria naţională, galeria apuseană şi galeria orientală — şi cuprinde o varietate întreagă de genuri de artă, printre care picturi, sculpturi, obiecte de artă decorativă, faianţă, metal forjat şi numeroase alte lucrări, de mare valoare artistică.

Să ne oprim puţin în galeria de artă naţională. După ce parcurgem cu privirea bogata colecţie de artă feudală romînească, cu lucrări de argintărie, pictură murală, sculptură în lemn, din secolele XI—XVIII, ajungem în sălile destinate artei moderne. Aci întîlnim cunoscute tablouri cu subiecte istorice, cum ar fi Hora Unirii la Craiova, Vlad Ţepeş şi solii turci *de Theodor Aman ;* Atacul de la Smîrdan, *sau renumitele care cu boi şi peisaje cu aspecte din ţară de Nicolae Grigorescu ; peisaje şi portrete de Ion Andreescu ; piesaje din Bucureştiul de altădată şi pînze cu flori, printre care celebrele anemone de Ştefan Luchian ;* 1907 *— lucrarea de bază din ciclul cu acelaşi titlu sau Pax (Pace) de Octav Băncilă.*

Parcurgem galeria sală cu sală, admirăm opere create de Paciurea şi Brîncuşi, de Steriadi, Tonitza, Pallady, Iser şi ne apropiem de arta contemporană, reprezentată prin Ion Jalea, Cornel Medrea, Corneliu Baba, Boris Caragea, Gavril Mikloszy şi alţi artişti.

Aşa cum s-a arătat mai sus, în afara operelor din arta romînească, muzeul conţine şi o importantă colecţie de opere din arta apuseană, rusă şi extrem-orientală. Sînt expuse aci lucrări din şcolile italiană, flamandă şi olandeză, spaniolă, germană şi franceză, opere create de cunoscuţi artişti ca Tizian, El Greco, Rubens, Rembrandt, Delacroix.

Trebuie menţionat faptul că muzeul a fost instalat, nu demult, în sălile noi din cadrul Palatului R.P.R., special amenajate. Există în acest sens o aparatură tehnică modernă, care menţine în sălile muzeului temperatura şi umiditatea necesară, constantă, iar iluminatul, stabilit după criterii ştiinţifice, ţinîndu-se seama de specificul exponatelor, asigură o vizionare în condiţii din cele mai bune.

Dar... cîte tablouri, mai exact, cîte lucrări de artă se află în muzeu ? Circa 70 000 ! Numărul şi valoarea artistică a exponatelor cît şi condiţiile de prezentare, după cerinţele muzeografiei moderne, îl înscriu printre muzeele de frunte din lume.

AL. DINU IFRIM

Octav Băncilă — Pax — varianta 1916

şi Augustin Du-

PRIMELE [SPĂ]RGĂTOARE DE GHEAŢĂ DE FABRICAŢIE [R]OMÎNEASCĂ

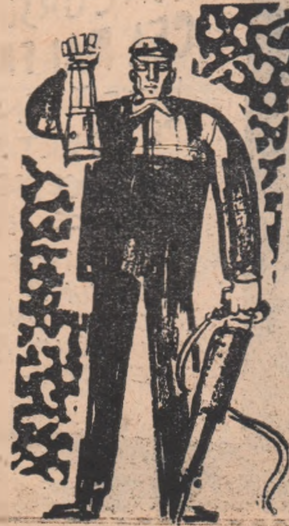
[A]nul acesta, la Şan[tie]l naval din Olte[niţa] a început con[struc]ţia primelor spăr[găto]are de gheaţă de [fabr]icaţie romînească. [...] sînt acţionate de [mot]oare Diesel electri[ce d]e 2 200 CP şi se pot [depl]asa cu o viteză de [... k]m pe oră. Spărgă[toar]ele pot tăia gheaţa [cu g]rosime pînă la o [jum]ătate de metru şi [pot] naviga printre [slo]urile de gheaţă [...]tă.

Aparatele moderne, materialele şi procedeele superioare folosite la construcţia lor, asigură navelor o automatizare completă şi o exploatare raţională, la nivelul tehnicii actuale.

LA MINA DÎLJA — DIN NOU CĂRBUNE

Mina Dîlja, cea mai veche exploatare carboniferă din Valea Jiului, părăsită acum 3 decenii, în perioada crizei economice, dă din nou cărbune. Mina Dîlja e acum o mină nouă. Ea va avea o producţie în jurul a unui milion tone pe an.

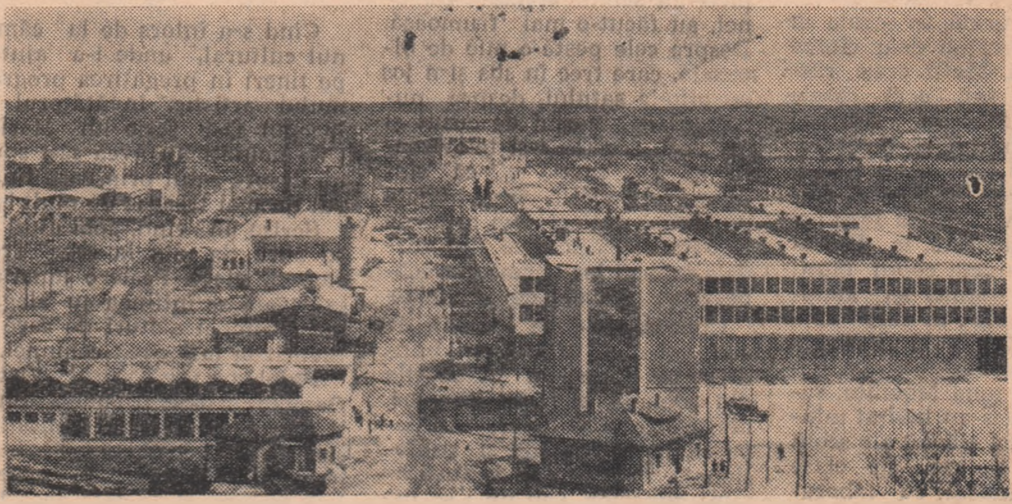
Într-un timp scurt, cu mijloace tehnice moderne, au fost săpate galerii în lungime de 9 000 m.

Vă prezentăm:

COMBINATUL DE INDUSTRIALIZARE a lemnului din Piteşti

In ultimii ani, pe harta patriei noastre au apărut numeroase obiective economice noi, rod al politicii partidului şi guvernului nostru de industrializare socialistă a ţării. Printre ele sînt şi noile complexe de industrializare a lemnului utilate cu maşini şi instalaţii la nivelul tehnicii moderne, care produc anual zeci de mii de garnituri de mobilă, plăci fibrolemnoase, placaje, cherestea, numeroase alte produse necesare şantierelor de construcţii. Despre unul dintre acestea vă vom vorbi astăzi.

Vedere generală — C.I.L. Piteşti.

Încă de departe te impresionează silueta elegantă a construcţiilor ce aparţin Combinatului de industrializare a lemnului din Piteşti. Intrat în clădirile fabricilor combinatului admiri lumina zilei care pătrunde prin tavanul de sticlă, unită cu lumina fluorescentă pe care o răspîndeşte tuburile cu neon. Combinatul te impresionează prin proporţii, prin capacităţile de producţie, prin maşinile de înaltă tehnicitate şi productivitate cu care este dotat.

Să vă dăm cîteva cifre care vorbesc despre producţia combinatului. Aici se produc anual 18 000 de metri cubi de placaj. 35 000 de tone de plăci fibrolemnoase, 15 000 de garnituri de mobile, 56 000 metri cubi cherestea din răşinoase.

În cadrul combinatului se asigură o folosire multilaterală a materiei prime — lemnul. Produsele unei fabrici devin materie primă pentru a doua fabrică, care în continuare este legată prin circuit tehnologic de alte fabrici şi secţii ale combinatului. Chiar şi deşeurile sînt folosite. Pentru că am intrat în interiorul combinatului vă propunem să facem o vizită împreună.

Sîntem în fabrica de placaje. Aici buştenii sosiţi din exploatările forestiere sînt trataţi termic în bazine speciale, apoi ei sînt derulaţi cu ajutorul unor derulatoare de mare productivitate. Operaţia următoare este tăierea foilor obţinute cu ajutorul unor foarfece electropneumatice. Urmează operaţia de uscare, după care foile sînt îndreptate cu ajutorul foarfecelor şi a maşinilor de frezare.

Instalaţii speciale presează apoi foile, le şlefuiesc şi le ştanţează, după care astfel obţinut produsul finit — placajul — se depozitează în magazii sau este dirijat spre fabrica de mobilă a combinatului.

Să intrăm şi la fabrica de plăci fibrolemnoase unde se produc aşa-zisele P.F.L. (plăci fibro-lemnoase). Aici materia primă o constituie resturile de lemn de esenţă tare şi deşeuri de la celelalte fabrici ale combinatului. Tocătoare mecanice le aşchiază pînă la dimensiuni de 2—3 cm, după care, cu ajutorul benzilor transportoare sînt trimise la bazinele defibratoare. Pasta rezultată este omogenizată în rafinatoare şi apoi transportată cu ajutorul pompelor la maşina de deshidratat, unde cu ajutorul unor adezivi este transformată ajungînd la un conţinut de 30—40% fibră. Transportoare speciale o duc la presele hidraulice unde prin presare se transformă în P.F.L., care au o întrebuinţare multilaterală în construcţii şi la fabricarea mobilei.

Şi la fabrica de cherestea din răşinoase, intrată recent în funcţiune, procesul tehnologic, începînd de la descărcarea buştenilor, distribuirea şi sortarea lor, şi pînă la încărcarea cherestelei în vagoane este dirijat de la tabloul de comandă. Toate operaţiile sînt automatizate. Aflăm că această unitate asigură o bună parte din materia primă necesară fabricilor de mobilă şi binale ale combinatului.

Şi fabrica de mobilă, îşi primeşte întreg materialul necesar, cherestea, placaj, P.F.L. din combinat. Mobila tip Bîlea şi Anca, canapelele Carpaţi, precum şi alte produse ale fabricii de mobilă se bucură de tot mai multă apreciere din partea cumpărătorilor. Muncitorii, tehnicienii şi inginerii de aici se străduiesc să dea produse de mai bună calitate, să creeze noi modele şi tipuri de mobilă.

★

Am părăsit acest combinat modern impresionat de imaginile văzute aici, de tehnica modernă, maşinile de înaltă tehnicitate cu ajutorul cărora omul, stăpînul lor, realizează atîtea şi atîtea produse importante necesare traiului nou al poporului nostru.

A. NEAGU

POŞTA REDACŢIEI

Dragi prieteni,

Zilele acestea numeroase scrisori ne-au adus veşti dintre cele mai bune: o şcoală nouă, note de 10, adunări interesante, întîlniri cu candidaţi ai Frontului Democraţiei Populare. Dăm mai jos numele cîtorva din autorii acestor veşti interesante: Apostol Minodora — *Orşova;* Anghel Adrian — *Pinoasa, Tîrgu Jiu;* Dan Dumitra — *Neajlovul, Videle;* Vasiu Maria — *Periam, Sînnicolaul Mare;* Nedelcu Alexandrina — *Mărăşeşti;* Rîpeanu Eugenia — *Uricani;* Dina Gheorghe — *Oveselu, Olteţu;* Nistor Ionel — *Dretea, Huedin;* Simion Matilda — *Drănic, Craiova;* Roşca Iuliana — *Botoşani;* Gheorghe Dumitru — *Misleanu, Slobozia;* Lucian Alisa — *Măstăcani, Bujor;* Lepădat Floarea — *Dedrad, Reghin;* Prodea Maria — *Bogatu Romîn, Sibiu;* Cioenaru Vasile — *Bărbăteşti, Gilort;* Botezatu Viorel — *Brodina, Rădăuţi;* Gurlui Petre — *Ciobăneşti, Roşiori de Vede;* Marin Elena — *Ion Corvin-Adam Clisi;* Vladimirescu Tudor — *Bacău;* Gugu Ştefan — *Siliştea Crucii — Baileşti;* Dumitru Floarea — *Sîrbii Măgura, Slatina;* Mitrică Maria — *Drănic, Craiova;* Olteanu Constantin — *Zagon, Tîrgu Secuiesc;* Tinca Corneliu — *Ploieştori;* Moldovan Marilena — *Iclănzel, Luduş;* Strejan Iulian — *Vulcan;* M. Anişoara şi Iuliana Marin — *Doba, Slatina;* Coroma Ştefan — *Săpînţa-Sighetu Marmaţiei;* Tîrnovan Cornelia — *Corvineşti, Bistriţa;* Aungurenci Finareta — *Dersca, Dorohoi;* Măriş Florica — *Grăniceri, Criş;* Lazăr Minodora — *Bîrlad;* Cătălin Floriana — *Chirnogeni, Dobrogea.*

Dragi prieteni, aşteptăm noi veşti şi vă dorim succes la şcoală.

Urmele din pădure

Oare v-aţi întrebat copii, ce fac vieţuitoarele din pădure în miez de iarnă, cînd viscolul şuieră şi ninge mereu?

Acum, pădurea este tristă şi lipsită de viaţă! ...Cu toate acestea, putem afla cîte ceva din tainele acelora care acum aşteaptă nerăbdători să vadă ce se întîmplă în jurul lor, alergînd, sărind şi privind fricoşi în toate părţile... Mai bine ca oricînd, acum, aflăm cine sînt învinşii şi învingătorii, dacă vom citi pe filele albe de zăpadă scrisul grăbit, speriat sau calm al locuitorilor pădurii.

fig. 1

Urme de lup şi urme de cîine.

fig. 2

Şirul de urme lăsat de lup (A) şi de cîine (B)

Să pornim copii, împreună cu pădurarul, care cunoaşte tainele „scrisului" pe zăpada din pădure... Şi iată că, pe drumul nostru se văd urme aşezate una în spatele celeilalte de parcă ar fi trase cu sfoara. Pădurarul ne lămureşte repede: urmele seamănă cu ale cîinelui... dar sînt ale lupului, nu degeaba sînt veri buni! Urma lupului este ceva mai mare, mai lungă decît lată, iar degetele mijlocii, comparate cu ale cîinelui, sînt mult împinse înainte faţă de cele laterale (fig. 1). La lup degetele mijlocii sînt mai strînse decît la cîine. Se văd bine şi unghiile. Dacă unim cu o linie vîrful degetelor laterale, vom observa că la lup, degetele nu sînt traversate de linia noastră ca la urmele cîinelui. Şi în plus, urmele lupului sînt înşirate una în spatele celeilalte, pe cînd cele lăsate de cîine sînt în zig-zag (fig. 2).

fig. 3

Urmă de vulpe.

Mai departe pe zăpadă, am întîlnit „scrisul" unor urme mai mici aşezate de parcă ar fi fost înşirate ca pe o aţă. Lungimea degetelor laterale strînse, nu depăşeşte pe cea a degetelor mijlocii ale cîinelui. Această urmă este a şiretei vulpi, care colindă pe zăpadă în căutarea şoriceilor pe care-i vînează şi uneori mai fură şi cîte o găinuşe din coteţ (fig. 3).

Ajunşi într-un luminiş de pădure, am văzut nişte urme cu totul deosebite de cele văzute pînă atunci. Ele erau mari de parcă ar fi trecut pe acolo un om desculţ. Privind cu atenţie, am înţeles că ele aparţin ursului, care plictisit probabil în bîrlogul lui a pornit prin pădure în căutarea prietenilor (fig. 4).

fig. 4

Cînd am vrut să ieşim din pădure, chiar la marginea ei am zărit urmele repezi ale fricosului de iepuraş. Citirea urmelor se face uşor dacă privim cu atenţie „săritura" (fig. 5). Perechea din spate de picioare lasă două urme lungi, aşezate una lîngă alta, iar perechea din faţă lasă pe zăpadă cîte două urme una în spatele celeilalte.

fig. 5

După această scurtă plimbare pe zăpadă din pădure, cred că aţi învăţat să descifraţi „scrisul" unor animale.

LUCIAN MANOLACHE

Raidul nostru ...prin scrisori

Vreau să fac un raid sportiv prin cîteva şcoli din ţară în cîteva minute. Vă îndoiţi că n-o să reuşesc într-un timp atît de scurt? N-aveţi de ce! De altfel am şi găsit mijlocul de locomoţie. Nu e nici pe uscat, nici pe apă, nici pe calea aerului. E foarte simplu. Aşa că am plecat. La revedere, dragii mei şi să ne întîlnim.

ÎN CONTINUARE

Ştiţi unde mă aflu? La **Şcoala generală de 8 ani din comuna Cuza-Vodă, raionul Brăila.** Am ajuns aci cît ai clipi din ochi. M-am strecurat prin marea de copii chiar în faţa patinoarului şi am aplaudat cu toată puterea palmelor mele pe un micuţ din clasa a IV-a, care s-a situat pe primul loc.

Şi pentru că timpul mă trăgea de mînecă să mă grăbesc, am părăsit cu regret patinoarul, şi iată-mă, cum necum, în comuna —**Birad din raionul Oaş.** Auzisem eu că se va ţine aici un concurs grozav de săniuţe şi schi, la care participă pionierii **de la Şcoala generală de 8 ani nr. 1 din Trip-Băi.**

Pe panta unui deal, denumit prin împrejurimi „Dîmbul bisericii" alunecau cu o repeziciune fantastică sănii după sănii. Unele, spre hazul spectatorilor se răsturnau. Altele, mînuite cu siguranţă, strunite bine, ajungeau la destinaţie în cîteva secunde. „Bravo, Frăţilă! Haî, Oroş! Ţine-te bine, Coardoş! Îi îndemnau spectatorii cu nasurile rumenite de ger pe concurenţi. Şi n-aş putea spune că nu „s-au ţinut bine" o dată ce ei au fost cîştigătorii. Cît despre schiori... Dubanovici Ioan şi Gherghei Mihai au fost la înălţime!

Şi-acum, daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu pionierul Bardaşu Dorel „sportivul dintr-a V-a" cum i se mai spune, de la **Şcoala generală de 8 ani din comuna Călineşti, raionul Rîmnicu Vilcea.** Abia am făcut cunoştinţă. Tocmai se întrecea în nişte exerciţii de gimnastică variată. Siguranţă, graţie în mişcări. O geometrie complicată la bară! Şi cînd te gîndeşti că nu se mulţumeşte numai cu cele învăţate la orele de educaţie fizică, ci consultă tot felul de cărţi despre sport.

L-am părăsit pe micul Dorel şi iată-mă în locul de unde am plecat în mai puţin de o jumătate de oră. Am călătorit foarte, foarte simplu în trei şcoli, din trei regiuni ale ţării, după cum vedeţi. Nu mă credeţi? Întrebaţi-i pe corespondenţii noştri: Bărdaşu Petre, Copae Stoiana, Creţu Vasile, Cimpoieş Ioan, care o să vă confirme că se poate călători şi prin intermediul scrisorilor!

MARTA CUIBUŞ

SPORT

LA PLOPŞORU SUS PE DEAL...

— Scurtă poveste despre săniuţă, schiuri ...şi ceva foarte serios —

Zăpada este albă ca laptele şi te face să te opreşti locului, s-o admiri, dar să te şi întrebi: cum de-a rămas aşa mîndreţe de derdeluş... neatins?!

Dar iată că vine o ceată de voinici, nici prea mari, dar nici prea mici, şi înarmată cu... tot ce trebuie (cîteva lopeţi şi mîinile lor harnice) se apucă de vîntură zăpada şi clădesc pe derdeluşul virgin frumuseţe de portiţe pentru... Dar asta e altă poveste şi ea începe cu

Aproape 200 de participanţi

şi poate mai mulţi privitori, veniţi să aplaude un spectaculos concurs de săniuţe.

Mă apropii şi eu — îmi dă inima brînci cînd văd o săniuţă, darmite cînd am văzut puzderie! — şi întreb pe-un omuleţ de-o şchioapă cu nasul roşu şi căciula dintr-o oaie, vîrîtă pînă aproape de ochi.

— Ce-i, bre, omule, au dat tătarii?

„Omul" îşi duce binişor mîneca la nas (pentru o anume operaţie) apoi tot atît de calm, mă lămureşte:

— Aşi, de unde! Azi avem Spartachiadă... — şi, privind roată in jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure de ceva, continuă — Spartachiadă de iarnă... Şi-i concurs de săniuţă... Iar eu am venit să văd.

O mai fi spus el multe, dar cum se dăduse deja startul primului concurent, m-am şi vîrît în primele rînduri.

Şi-n urale şi încurajări pe nume, unul după altul, 110 băieţi şi 82 de fete şi-au dat drumul cu săniuţele, întrecîndu-se în viteză şi în măiestria de a se strecura prin „portiţe" pe cei 200 m ai traseului de concurs.

Îmi îngheţaseră picioarele bocnă, dar în loc s-o apuc pe-aci în colo, către căldură, mă duc la masa de arbitraj. Rezultatele, calde, proaspete parcă tocmai aşteptau un gazetar. Le-am luat pe toate, desigur, dar o să le redau, se-nţelege, pe ale celor mai virtuoşi — băieţii şi fetele din clasele V—VIII. Ei au şi realizat de fapt cele mai bune performanţe.

BĂIEŢII: 1 — Moroşanu Constantin, clasa a VIII-a A; 2 — Epanu Ion, clasa a VIII-a B; 3 — Amerinei Ion, clasa a VIII-a A.

Şi FETE: 1 — Abercii Elena, clasa a VII-a A; 2 — Aparaschivei Marioara, clasa a VIII-a B; 3 — Cosma Maria, clasa a VIII-a A. (Fetele au avut un traseu mai scurt: 150 m).

„Pi doaje..."

adică pe schiuri, fond 200 m., s-au întrecut alţi participanţi zeloşi. Rezultatele bune, înregistrate, arată că micii bistriţeni sînt stăpîni „pi doajele şele", cum şuauia un bătrînel cu ei. Cel mai bun aci s-a dovedit a fi Răuţă Petru, dintr-a VIII-a B, după el urmînd Jiteanu Vasile, clasa a VI-a B, şi Scutaru Petru, clasa a VIII-a B.

In acest timp

pe şoseaua poleită cu gheaţă se desfăşura o întrecere şi mai palpitantă — patinaj viteză pe 100 m. Ceea ce m-a bucurat foarte mult la această probă au fost rezultatele, primii trei clasaţi fiind şi elevi foarte buni la învăţătură: Chirilă Vasile, clasa a VI-a B, JiteanuConstantin, clasa a IV-a şi Andreiescu Anton (Toni, cum îl încurajau colegii) din clasa a VIII-a A.

V-a mirat cumva faptul că am ţinut să precizez că mi-au plăcut... m-au bucurat foarte mult rezultatele acestei probe? Sînt sigur că după ce veţi citi şi ultimul capitolaş, îmi veţi da dreptate.

Loghin, Loghin— dar care?

La tenis de masă ultima luptă s-a dat între... doi fraţi: Eugen şi Virgil Loghin, unul dintr-a VIII-a B, celălalt dintr-a VII-a B.

Iată de ce galeria, tot strigînd „Hai Loghin, hai Loghin", m-a pus în încurcătură pentru că, deşi împărţită în două, ambele tabere strigau acelaşi nume. M-am lămurit pe parcurs, întrebînd cîte un copil din fiecare tabără cu cine „ţine" (l-am rugat să-mi spună numele complet), şi m-a edificat, mai ales, cînd s-au dat rezultatele: campion pe şcoală — Loghin Eugen vicecampion — frate-său, Virgil.

Ar mai fi să relatez că, paralel cu Spartachiada de iarnă, în şcoală s-au dat şi probele de gimnastică pentru „Insigna de polisportiv" 85 de copii trecînd cu succes această probă şi, de asemenea, ar mai fi de discutat.

Ceva foarte serios

şi anume, faptul că o serie de „campioni" la probele Spartachiadei mi-au întunecat bucuria pentru victoria lor (şi probabil că şi lor înşile şi-au întunecat bucuria izbînzii) aflînd că la învăţătură nu-s de fel campioni, ci codaşi sau... mediocri.

Să nu te superi pe ei?

Numele acestora? Iată-le: Moroşanu Constantin, care încearcă să se „strecoare" la învăţătură ca printre „portiţele" de pe derdeluş; Abercii Elena — aşişderea; Aparaschivei Marioara — corigentă, colegul ei de la a VIII-a B, Răuţă, campion la schi, dar şi la corigenţe şi obrăznicii...

Acum cred că v-aţi dumirit de ce am fost atît de bucuros pentru victorioşii de la patinaj, nu? Pentru că ei sînt primii în sport, dar nici la carte nu se lasă mai prejos. Cine are urechi, să audă, iar capul să-i ajute să priceapă. Aşa e?

Bistriţa-Neamţ

GHEORGHIŢĂ— REPORTERUL

De vorbă cu maestra emerită a sportului, Lia Manoliu despre matematică, literatură şi sport

Printre cărţi, în rafturile bibliotecii, stau la loc de mare cinste cîteva distincţii sportive. Cultura face casă bună cu sportul pare să spună această imagine. Privirile îţi sînt atrase mai ales de două medalii de bronz şi diplomele care le explică: *Roma 1960,* locul III la aruncarea discului; *Tokio 1964,* locul IV la aruncarea discului. Bănuiţi, desigur, că facem o vizită uneia dintre cunoscutele şi valoroasele atlete ale ţării noastre. Sînt acasă la Lia Manoliu.

Campioana de ani de zile a ţării la aruncarea discului e dispusă să-şi amintească oricînd cu firească emoţie de primii ei paşi în viaţa sportivă.

Eram elevă la Şcoala medie „Gh. Lazăr" cînd am participat pentru prima oară la campionatele şcolare. Am început „viaţa sportivă" cu o altă disciplină decît cea care m-a făcut cunoscută. Am concurat atunci în anul 1949, la „greutate" şi am ocupat locul întîi. În anul următor, în 1950, am reuşit să obţin primul record la „disc", în primul meu concurs la această probă. Am aruncat atunci 41,44 m. După aproape 15 ani discul meu s-a oprit la 56,97 m. E vorba de performanţa mea de anul trecut de la Tokio. După cum vedeţi, în cei 15 ani, am obţinut o diferenţă de 15 m.

— Coincidenţa dintre aceste cifre, care bănuiesc că este întîmplătoare, dovedeşte de fapt stăruinţa şi pasiunea cu care aţi muncit pentru a adăuga în fiecare an noi centimetri recordului naţional. Orice succes se obţine numai prin perseverenţă şi pasiune. Dar pentru că sîntem la capitolul „pasiune", puteţi să ne vorbiţi şi despre alte preferinţi ale dumneavoastră, în afara sportului?

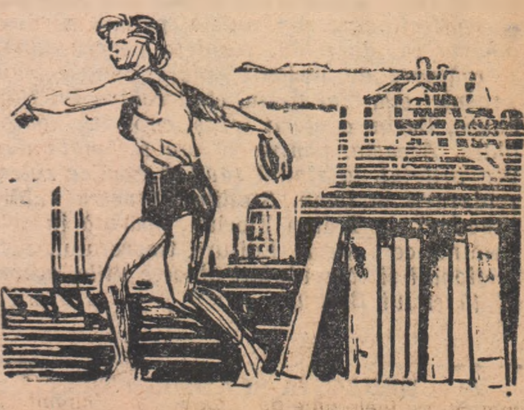
— Desigur. Îmi place foarte mult literatura. Aţi observat robab l că am o bibliotecă de peste 1 000 de volume, pe care o îmbogăţesc mereu cu ultimele apariţii. Autorii mei preferaţi sînt: Sadoveanu, Rebreanu, Mihai Sebastian, Marin Preda, iar dintre cei străini Tolstoi şi Hemingway.

Încă de pe băncile şcolii, cu greu mă puteam hotărî ce-mi place mai mult: romîna sau matematica. Şi, ca să le împac pe amîndouă, am terminat liceul cu media 10. Am studiat mai departe la Institutul Politehnic, la Facultatea de Energetică. Deşi mi-am ales o meserie „practică" să nu credeţi cumva că preferinţa pentru matematică a învins literatura. Şi azi, ca şi cu ani în urmă, încerc printr-un plan riguros să-mi împart ziua în aşa fel încît să rezerv lecturilor mele cel puţin două ore. Ziua mea de muncă începe la 7 dimineaţa. Lucrez ca inginer proiectant la IPROMET. Îmi place foarte mult meseria mea, îmi place să stau în faţa planşetei pe care schiţez alături de tovarăşii mei de muncă instalaţiile viitoarelor combinate metalurgice. Mă gîndesc uneori la giganţii de oţel care s-au ridicat la Hunedoara şi la Reşiţa şi încerc bucuria că şi modesta mea contribuţie a făcut să se nască proiectele acestor cetăţi industriale.

— Cum reuşiţi să împăcaţi activitatea competiţională cu alte preocupări?

— Dragostea pentru sport nu m-a împiedicat niciodată să citesc o carte bună sau să-mi practic meseria. Dimpotrivă. Literatura m-a ajutat prin exemplul eroilor săi să-mi formez caracterul. În întrecerile sportive, sînt uneori momente cînd trebuie să lupţi cu toată puterea pentru a învinge. Şi nu numai în sport. Dacă eşti un om cu voinţă, un om hotărît, atunci pe terenul de sport ca şi în faţa planşetei, învingi!

Interviu realizat de: SYBIL MARIN

Citiți ACESTE CĂRȚI

VESTEA CEA MARE

„Vestea cea mare" este titlul unei cărți de Dumitru Almaș, apărută nu de mult în Editura tineretului.

Într-o zi, Fănică — școlar în clasa a II-a — se afla împreună cu învățătorul său pe malul lacului Bicaz. Fănică voia să știe ce a fost mai înainte, pe vremuri, în aceste locuri. Și, întrebările lui începeau cu veșnicul „de ce ?" Între timp, sosește mama învățătorului, care este deputată în Marea Adunare Națională. Mama Veronica îi povestește lui Fănică din viața ei atît de grea în trecut. Fănică află cine era omul maiestății sale, ce a îndurat mama Veronica pentru un braț de vreascuri, despre povestea atît de duioasă a căpriței șchioape și cîte altele. Dar toate au avut un sfîrșit. S-a născut o nouă țară, republica noastră. Și în această țară, mama Veronica a luptat și a muncit cu vrednicie. Iată de ce Fănică îi spune mamei Veronica: „Adică mata, lele Veronica, iei parte la conducerea țării. Uite, asta o înțeleg acum fără să mai întreb de ce".

EROII FABULELOR

„Eroii fabulelor" este un album cu fotografii de animale, însoțite de un comentariu în versuri. O carte foarte interesantă și atrăgătoare, atît pentru voi, copii, cît și pentru cei mai în vîrstă. Autorii vă sînt familiari: artistul fotograf Ion Miclea și poetul Ion Brad.

Vă aduceți aminte de expoziția „Fotografii animaliere" a lui Ion Miclea deschisă acum un an în București? De convorbirile pline de simpatie pe care le-ați purtat în gînd cu acele felurite și numeroase animale, fiecare cu fizionomia sa aparte, surprinse grăitor de obiectivul aparatului de fotografiat? Eroii necuvîntători, care păstrează în micile lor fotografii, marile povești pline de surprize și de meditații au poposit în album. Îl puteți parcurge din nou și din nou cu aceeași plăcere. Căci arta fotografică a lui Ion Miclea și versurile lui Ion Brad au dat lumii celor care nu cuvîntă o viață anume și un grai anume, pline de farmec și de multe înțelesuri.

CONTINENTUL COLORAT

Pățaniile neobișnuite ale lui Aurel Pistrui, eroul din cartea „Continentul colorat" de Sonia Larian, pot fi la urma urmei pățanii obișnuite, dacă ne gîndim la acei colegi ai voștri care sînt certați cu învățătura. Este adevărat însă că toate se petrec pe tărîmuri fantastice. Închipuiți-vă un copil, asemenea lui Aurel Pistrui, care fără să pună mîna pe carte, să răspundă totuși la lecții ca pe roate. O să spuneți că așa ceva nu există în viață. Chiar dacă Aurel Pistrui, a trăit o asemenea absurditate, cînd era în stare să-și expună perfect cunoștințele neasimilate de fapt, nu se putea să nu ajungă, ca urmare, în mijlocul Marelui Ocean Patinoar. Al cui era acest tărîm? Și de ce a dorit cu tot dinadinsul să evadeze de aci, să pătrundă în Continentul Colorat? Dar ce era Continentul Colorat? Nu vă dăm însă lămuririle căci, știm, ați protesta cu toții: „Lăsați, mai bine să citim și noi, o să fie mult mai plăcut și folositor".

MICI ÎNDELETNICIRI PRACTICE

Expunerea micilor îndeletniciri practice începe ca o poveste.

Copiii din două echipe adverse, conduse de Gheorghiță și de Barbu, află cu ocazia meciului lor de volei că plasa de teren a fost făcută de Gheorghiță. Invitați la el acasă, ei observă o mulțime de lucruri pe care tot Gheorghiță le-a confecționat. Și, se-nțelege, sînt doritori să-nvețe la rîndul lor aceste îndeletniciri practice. Drept care, Gheorghiță le explică detailat colegilor cum să confecționeze din nuiele, papură și din sfoară diferite obiecte ca, de pildă, coșulețe pentru flori, pentru fructe, ștergătoare de picioare, plasă pentru scaun pliant, perii, pensule etc. Mai tîrziu, cînd echipa lui Barbu și-a luat revanșa, Barbu a oferit totuși cupa învingătorilor lui Gheorghiță. Aceasta, pentru că era sculptată de Barbu, care avea prilejul, la rîndul său, să explice colegilor din tainele sculpturii în lemn. Studiind cartea „Mici îndeletniciri practice" de Traian Florian, apărută în colecția „Miini îndemînatice" de la Editura tineretului, veți putea să confecționați și să sculptați obiecte utile, asemenea lui Gheorghiță și lui Barbu.

M. DIACONU

Mîndrie

de ION SOCOL

La git port roșia cravată
și-mi place cît nu bănuiești...
vezi, bucuria-n piept mi-i dată,
de anii țării ca-n povești:

stăruitor m-aplec pe carte,
pe cei mai mici i-ajut cu drag
și bat cu țara drum departe,
sub faldul celui mai viu steag.

Părinții mîndri sînt de mine,
profesorii-mi dau truda lor,
toți utemiștii mă știu bine,
ei, frați mai mari, sfătuitori.

La git port semnul de lumină
desprins din comunist drapel
și inima duios se-nclină,
în raza jertfelor din el.

CONCURSUL CULTURAL ARTISTIC

Cei mai buni

Zilele trecute, la Casa de cultură raională Drăgănești-Olt și-au dat întîlnire peste 2 000 de pionieri și școlari într-o pasionantă întrecere pentru ocuparea primului loc în cadrul fazei raionale a concursului cultural-artistic.

Formațiile pionierești au adus în scenă bogăția folclorului din raionul nostru.

Pe primul loc s-au clasat: formația de cor a Școlii generale de 8 ani Comani, brigada artistică de agitație a Școlii medii din Văleni, formația de dansuri a Școlii generale de 8 ani Stoicănești, solista vocală Pătrașcu Maria — clasa a V-a de la Școala generală de 8 ani Gostavățu, recitatoarea Caraconcea Carmen clasa a V-a de la Școala generală de 8 ani Drăgănești.

Această întrecere continuă pentru afirmarea celor mai buni dintre cei mai buni la viitoarea fază regională a concursului.

SANDU VALERIU,
secretar al comitetului raional U.T.M. Drăgănești Olt, cu probleme de școli și pionieri

Sărbătoarea noastră

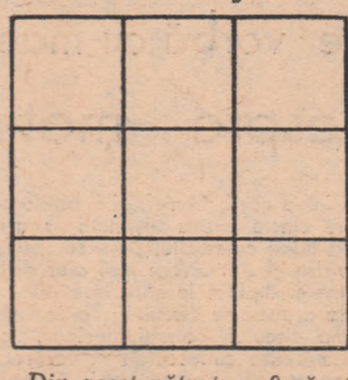
Sala clubului „23 August" din Toplița a găzduit recent formațiile artistice ale pionierilor și școlarilor prezenți la faza orășenească. Peste 320 de pionieri s-au întrecut în cîntece și recitări închinate patriei și partidului, în dansuri locale în care costumele pline de pitoresc dădeau întregii festivități un aer de sărbătoare.

Sînt mîndru că printre formațiile premiate se află și corul Școlii medii din orașul nostru în care activez ca instrumentist.

POP HOREA
cl. a VI-a B. Toplița

Colțul distractiv

Literele H și C

Din acest pătrat cu 9 căsuțe, ștergeți opt liniuțe în așa fel încît să rămînă litera „H".

Desenați apoi pătratul la loc și ștergeți alte opt liniuțe, în așa fel încît să rămînă litera „C".

MIRA BOKOR

Ghicitori

Am un voinicel tot în fier
îmbrăcat
Ce rotește două săbii neîncetat;
Pe cea mare mai repejor,
Pe cea mică încetișor,
Și cu ele
Taie timpu-n bucățele.
(Ceasul)

Priviți acest maior de roșiori
Stîrnind cu spada lui de lemn
fiori.
De gloanțe nu s-ar teme,
bunăoară,
Dar a căzut învins de o... țigară.

(Ionel Popescu din „Vizita"
de I. L. Caragiale)

ADRIAN MÎNTULESCU

Portativ

Dacă-mi dați o rimă-n „ev",
Într-un mod operativ
Din carnetul de elev
Fac pe loc un portativ.
Iar din „notele" de sus
Cîntec dulce de nespus.

Însă notele mai joase
N-aduc cîntec, ci ponoase.
În carnet de sînt trecute
Grele sînt și sînt tăcute.
Nici acasă, nici la școală
N-au ureche muzicală.

Vă urez un portativ
Mai zglobiu, mai guraliv.
Și la teze și la ore
Numai notele... sonore.

M. CĂLIN

CINE ȘTIE, RĂSPUNDE!

Dragi cititori, dăm răspunsul cu privire la concursul „Cine știe, răspunde"! apărut în „Scînteia pionierului" din 4 noiembrie 1964. Întrebările concursului se refereau la reproducerea după pictura „PORTRET DE ȚARANCĂ" (aflat la Muzeul de artă al R.P.R.). Pictura aparține pictorului clasic romîn ION ANDREESCU, de la a cărui naștere se împlinesc luna aceasta, 115 ani.

În cadrul concursului, la redacție au sosit 890 de scrisori. Cele mai frumoase și mai cuprinzătoare răspunsuri le-au trimis pionierii Vlad B. Bogdan, clasa a VI-a, de la Școala de 8 ani din comuna Petrești, raionul Găești, regiunea Argeș și Dănăilă Mariana, Galați, str. Movilei nr. 37, regiunea Galați. Ei vor primi cîte o reproducere după una din operele lui Ion Andreescu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631